

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 1174/2015
11.05.2016. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија Љубице Милутиновић, председника већа, Јасминке Станојевић, Биљане Драгојевић, Слађане Накић-Момировић и Марине Говедарице, чланова већа, у парници тужиље К.Н. из П., чији је пуномоћник Ђ.Д., адвокат у Н.С., против туженог Републички фонд за пензијско и инвалидско осигурање Београд, Дирекција покрајинског фонда Нови Сад, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиље, изјављеној против пресуде Вишег суда у Новом Саду Гж 1686/2014 од 03.02.2015. године, у седници одржаној 11.05.2016. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужиље као изузетно дозвољеној на основу члана 404. ЗПП.

ОДБАЦУЈЕ СЕ ревизија тужиље изјављена против решења о трошковима парничног поступка из става првог изреке пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 1686/2014 од 03.02.2015. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Новом Саду П 2747/2013 од 05.03.2014. године, ставом првим изреке, примарни тужбени захтев тужиље којим је тражила да се тужени обавезе да јој на име неоснованог обогаћења због мање исплаћених месечних износа припадајуће пензије за период од 01.01.2008. године закључно са 30.08.2013. године исплати износ од 210.003,17 динара са законском затезном каматом, те да се тужени обавезе да је по том основу и накнаде штете на име законске затезне камате обрачунате за исти период исплати износ од 89.668,78 динара, као и да јој накнади трошкове поступка, је одбијен. Другим ставом изреке констатовано је да се евентуални тужбени захтев тужиље делимично усваја, а трећим ставом изреке тужени је обавезан да тужиљи на име дуга за мање исплаћену пензију у периоду од 01.02.2010. године закључно са 30.08.2013. године исплати 82.626,54 динара са законском затезном каматом почев од 01.09.2013. године па до исплате. Четвртим ставом изреке тужени је обавезан да тужиљи по основу накнаде штете на име законске затезне камате обрачунате на главницу дуга из претходног става за наведени период исплати износ од 15.497,16 динара. Петим ставом изреке, обавезан је тужени да тужиљи накнади трошкове

парничног поступка у износу од 75.548,00 динара са законском затезном каматом од пресуђења до исплате. Шестим ставом изреке евентуални тужбени захтев преко досуђеног износа а до тужбом траженог износа је одбијен, а седмим ставом изреке приговор стварне ненадлежности овог суда је одбијен. Последњим ставом изреке одбијен је предлог туженог за одређивање прекида поступка до доношења одлуке Врховног касационог суда о спорним правним питањима.

Пресудом Вишег суда у Новом Саду Гж 1686/2014 од 03.02.2015. године, ставом првим изреке, жалба туженог је делимично усвојена и првостепена пресуда преиначена у делу одлуке о трошковима поступка тако што је тужени обавезан да тужиљи ове трошкове накнади у износу од 41.775,12 динара, уместо 75.548,00 динара, са законском затезном каматом од пресуђења па до исплате, док је у преосталом делу жалба туженог одбијена и првостепена пресуда потврђена. Другим ставом изреке, одбијен је захтев туженог за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне пресуде донесене у другом степену, односно решења другостепеног суда којом се преиначује одлука првостепеног суда о трошковима поступка, тужиља је изјавилу ревизију због погрешне примене материјалног права позивајући се на одредбе члана 404. Закона о парничном поступку.

Врховни касациони суд није прихватио предлог тужиље за одлучивање о ревизији као о изузетно дозвољеној по члану 404. ЗПП. Овом законском одредбом је прописано, да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права.

Решење о трошковима парничног поступка, којим је тужени обавезан да тужиљи те трошкове накнади сразмерно њеном успеху у спору, уз примену одредби члана 153. и 154. ЗПП, које се побија ревизијом тужиље, по оцени Врховног касационог суда, не указује на потребу да се размотре правна питања од општег интереса или правно питање у интересу равноправности грађана или да је то потребно ради новог тумачења права. Указивање тужиље у ревизији на поједине одлуке судова у односу на трошкове поступка, не указује на потребу да Врховни касациони суд коришћењем овог института уједначава судску праксу по питању трошкова поступка о којима суд одлучује по правилима садржаним у Закону о парничном поступку у свакој конкретној парници. Из тих разлога одлучено је као у ставу првом изреке овог решења.

Врховни касациони суд је испитао дозвољеност ревизије на основу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, па је нашао да ревизија тужиоца није дозвољена.

Наиме, према одредби члана 420. став 1. ЗПП, странке могу да изјаве ревизију и против решења другостепеног суда којим је поступак

правноснажно окончан. Решење другостепеног суда којим је одлучено о трошковима поступка, није решење из наведене законске одредбе, те је овај суд примењујући наведене законске одредбе, као и одредбе члана 413. ЗПП одлучио као у изреци.

**Председник већа-судија
Љубица Милутиновић,с.р.**